

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theses Theologicae De Homicidio

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1684?]

Conclusio Sexta. Quibus rationibus antedicti Theologi, & præcipuè Lessius adducti fuerint, ut ita de Homicidio sentirent.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10951915-6

Quartò collige; veluti puerilia terriculamenta sive nocturnos lemures esse explodendum ineptum aliquod argumentandi genus, repetitum toties in *Specimine*, & ad nauseam utique in Adversariorum Theſibus, reducitur autem ad hanc formam: *ita Montaltius, ita Morale des Iesuites, ergo malè, ergo hereticè*, quod consequens est non expriment, satis tamen insinuant. Ineptum, imo ineptissimum voco illud argumentandi genus. Quis enim sibi persuadeat libros illos tam infelicitè esse conscriptos, ut valeat hæc consequentia; hæc illudve continetur illis, ergo non subsistit: verùm etiam talia valent apud Adversarios nostros ad supplendum aliorum argumentorum defectum; oportuna insuper sunt, ut imperitis ac sibi devotis horrorem incutiant tot sibi adversantium dogmatum ac veritatum, quæ libris istis traduntur: quo nimirum fiat ut dum falsa creduntur, quæ habentur in istis libris, illicò vera putentur dogmata opposita; id est, Adversariorum nostrorum laxitates. Insignis profectò astutia, qua persuadere etiam poterunt, veras esse tot Propositiones ab Alexandro VII. & Innocentio XI. condemnatas, quia à *Montaltio*, & libro dicto *Morale des Iesuites* traduntur assertiones Propositionibus condemnatis directè oppositæ. Vel fortè etiam (quod non minus verosimilè nobis videtur) id ridiculo illo sophismate intendunt efficere, ut pudendam vel effrontibus scelestissimorum dogmatum infamiam in dictis libris omnium oculis exhibitam, saltem aliquatenus contegant, satis advertentes vix reperire esse aliquem qui ad tam impiarum sententiarum lectionem non horreat, earum Authores detestetur, & Authorum istorum asseclas & patronos minori in pretio, ne dicam contemptui habeat. Appage ergò puerilia illa terriculamenta: *Ita Montaltius, ita la Morale des Iesuites, ergo malè, ergo hereticè*. Nihil certè istis sophismatibus tribuendum censuit S. Sedes, dum non omisit condemnare primam Propositionem de Homicidio, neque tot alias, à quarum condemnatione Adversarii eam deterere voluerunt, quia ejusmodi propositiones accusaverant, impugnaverant, & exploserant *Montaltius*, & *la Morale des Iesuites*.

CONCLUSIO SEXTA.

Quibus rationibus antedicti Theologi, & præcipuè Lessius adducti fuerint, ut vita de Homicidio sentirent.

“**Q**uia bona temporalia sunt ad vitam servandam necessaria, sicut licet vitam tueri, ita etiam hæc quæ vitæ sunt necessaria, non solum præcisè ut vivamus, sed etiam ut convenienter & honestè vivamus. Concessâ autem defensione, etiam concessa censetur occisio, sine qua sæpè non potest esse defensio. Ita *Lessius de Jure & Iustitia* cap. 9. dub. 11. ut probet quod liceat occidere furem in defensionem suarum facultatum, si illæ sint magni momenti. Et pergit dubio 12. *Fas etiam est viro honorato occidere invasorem, qui fustem, vel aliam nititur impingere, ut ignominiam inferat, si aliter hac ignominia vitari nequit. Rationem allegat: quia hic conatur auferre honorem qui merito pluris apud homines aestimatur, quam damnum multarum pecuniarum, ergo si potest occidere, ne damnum pecuniarum accipiant, potest etiam, ne hanc ignominiam cogatur sustinere. Alia quædam homicidia istis deteriora ibidem sentit Lessius esse solum speculativè probabilia, quæ si Escobario credimus, dicenti: minimè percipio aliquam propositionem esse speculativè probabilem & in praxi amplexari non posse, hoc ipso etiam sunt practicè licita, cum, ut idem ait, probabilitas practica à speculativa oriatur probabilitate, ab eaque differat tamquam effectus à sua causa.*

Simili viâ P. F. Amicus ex licita, ut vult, occisione invasoris non solum vitæ, sed etiam facultatum, concludit licere Clerico vel Religioso calumniatorem gravia crimina de se, vel

de sua Religione spargere minantem, occidere, quando alius modus defendendi non suppetit, ut suppetere non videtur, si calumniator sit paratus vel ipsi Religioso vel ejus Religioni publicè, & coram gravissimis viris prædicta impingere, nisi occidatur. Hæc est 17. inter condemnatas ab Alexandro VII. Ex eodem antecedente, licitâ scilicet occisione invasoris vitæ, item facultatum, rectè, ut defendunt Adversarii in Specimine, infert Amicus: Non solum licitum est defendere qua aëlu possidemus, sed etiam ad qua jus inchoatum habemus, & que nos possessuros speramus. Defensionem, ut etiam admittunt Adversarii, intelligit occisivam, quam proinde malè negant intelligi, dum verbis ante dictis immediatè subjungit: Quare licitum est tam Hæredi, quàm Legatario contrâ injustè impediens, ne vel hæreditas adeatur, vel Legata solvantur, se defendere, sicut & jus habenti in Cathedram & præbendam contrâ eorum possessionem injustè impediens.

Veræ-ne, an falsæ sint hæ consequentiæ: si liceat occidere invasorem vitæ, licet etiam facultatum; si facultatum, licet & honoris, adeoque fas est viro honorato, &c. Item si facultatum, ergò est licitum Religioso, vel Clerico, &c. Et denique si facultatum, ergo etiam eorum, ad qua jus inchoatum habemus. Veræ-ne inquam, an falsæ sint illæ consequentiæ, hæctenus non inquirimus. Demus ergo Lessio hæc esse veram consequentiam, si liceat occidere invasorem facultatum, ergo fas est viro honorato, &c. Demus pariter P. Amico quod vera sit hæc consequentia, si facultatum, ergo est licitum Religioso vel Clerico, &c. Demus similiter Auctoribus Speciminis etiam hæc esse veram: si facultatum, ergo etiam eorum ad qua jus &c. Et omnibus illis demus, quod vera sit hæc consequentia: si licet occidere invasorem vitæ, licet facultatum. Verum nunc illi, velint nolint, coguntur nobis vicissim dare; quod bene sequatur ab opposito consequentis ad oppositum antecedentis: falsum est 1. quod fas sit viro honorato occidere invasorem, qui fustem, vel alapam nititur impingere: falsum est 2. quod licitum sit Religioso vel Clerico calumniatorem gravia crimina de se vel de sua Religione spargere minantem occidere, quando, &c. Falsum est 3. quod liceat defendere defensione occisivâ, ad qua jus inchoatum habemus: ergo etiam falsum est illud antecedens, ex quo quodlibet illorum infertur scilicet hoc: Licitum est occidere invasorem facultatum.

Similiter ab opposito consequentis sequitur ad oppositum antecedentis: si falsum est quod liceat occidere invasorem facultatum, falsum est, quod liceat occidere invasorem vitæ: adeoque argumento, ut aiunt, ad hominem adversus Lessium, Amicum, Authores Speciminis, & tam multos alios, qui etiam ejusmodi consequentias fecerunt, jam probatum est, quod illicitum sit, non solum occidere invasorem facultatum, sed etiam illicitum sit occidere invasorem vitæ. Verum ut hoc omnibus, & absolutè probetur alio argumentorum genere, quàm quæ ad hominem vocantur, probandum est.

CONCLUSIO SEPTIMA.

Offenditur brevissimè quod non liceat occidere Invasorem facultatum, & fusè quod non liceat occidere Invasorem vitæ.

§. I.

Occisio Invasoris facultatum necessariò invertit ordinem amoris & adversatur præcepto dilectionis proximi.

IN Theſibus die 27. Januarii hoc anno defensis, Conclusionem tertiâ, probavimus quod virtus sit Ordo amoris & quod vitium sit inordinatio amoris. Ubi etiam assignavimus aliquas regulas ad ordinem amoris spectantes, inter quas secunda erat: Creaturæ rationales præ irrationalibus sunt diligendæ, & vita corporalis præ rebus inferioribus. Porro huic regulæ

B

gulæ